



Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

נדה-בנות כותים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ
כל אחד עשר יום בחזקת טהרה: ישבה לה ולא בדקה, שגגה, נאנסה, הזידה ולא בדקה - טהורה. הגיע שעת וסתה ולא בדקה - הרי זו טמאה.														■
אם היתה במחבא, והגיע שעת וסתה ולא בדקה - הרי זו טהורה, מפני שחרדה מסלקת את הדמים.	ר"מ:													■
אבל ימי הזב והזובה, ושומרת יום כנגד יום - הרי אלו בחזקת טומאה.														■
למאי הלכתא?														⊠
לומר שאינה צריכה בדיקה.	רב יהודה:													⊠
והא מדקתני סיפא ישבה ולא בדקה - מכלל דלכתחלה בעיא בדיקה														⊠
סיפא אתאן לימי נדה, וה"ק: כל י"א בחזקת טהרה - ולא בעיא בדיקה, אבל בימי נדה - בעיא בדיקה, ישבה ולא בדקה, שגגה, נאנסה, הזידה ולא בדקה - טהורה.														⊠
לא צריכה אלא לר"מ	רב חסדא:													⊠
אשה שאין לה וסת אסורה לשמש	דאמר: [ר"מ]													⊠
ה"מ - בימי נדה, אבל בימי זיבתה - בחזקת טהרה קיימא.														!
א"ה, אמאי א"ר מאיר, יוציא ולא יחזיר עולמית?														⊠
דלמא אתיא לקלקולא בימי נדה.														⊠
הא מדקתני סיפא הגיע שעת וסתה ולא בדקה - מכלל דבאשה שיש לה וסת עסקינן														⊠
חסורי מחסרא והכי קתני: כל י"א בחזקת טהרה ושריא לבעלה, ובימי נדה אסורה. בד"א - באשה שאין לה וסת, אבל יש לה וסת - מותרת, וצריכה בדיקה. ישבה ולא בדקה, שגגה, נאנסה, הזידה ולא בדקה - טהורה הגיע שעת וסתה ולא בדקה - טמאה.														⊠
הא מדסיפא ר"מ - רישא לאו ר"מ														⊠
כולה ר"מ היא, וה"ק: אם לא היתה במחבא, והגיע שעת וסתה ולא בדקה - טמאה, שר"מ אומר, אם היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה - טהורה, שחרדה מסלקת את הדמים.														⊠
לומר שאינה מטמאה מעת לעת.	רבא													⊠
הנדה, והזובה, והשומרת יום כנגד יום, והיולדת - כולן מטמאות מעת לעת:	מיתביי:													⊠
תיובתא.														■
לומר שאינה קובעת לה וסת בתוך ימי זיבתה.	רב הונא בר חייא אמר שמואל:													⊠
לא שמיע לי הא שמעתא.	רב יוסף:													○
את אמרת ניהלן, ואהא אמרת לן, היתה למודה להיות רואה יום ט"ו (יום) ושינתה ליום כ' - זה וזה אסורין לשמש, שינתה פעמים ליום כ' - זה וזה אסורין.	א"ל אבוי:													○
ל"ש אלא ט"ו לטבילתה שהן כ"ב לראיתה, דהתם בימי נדה קאי לה, אבל ט"ו לראיתה, דבימי זיבתה קאי - לא קבעה.	ואמרת לן עלה אמר רב יהודה אמר שמואל:													○
אמרייתא לשמעטא קמיה רב יהודה מדסקרתא: מקבע לא קבעה, מיחש מהו דניחוש לה?	רב פפא:													⊠
אישתיק ולא א"ל ולא מידי.	[רב יהודה מדסקרתא]													○
נחזי אנן	רב פפא:													⊠
היתה למודה להיות רואה ליום ט"ו ושינתה ליום כ' - זה וזה אסורין.														!
ל"ש - אלא ט"ו לטבילתה שהן כ"ב לראיתה	ואמר רב יהודה אמר שמואל:													!



Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

נדה-בנות כותים	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לט:
	ושינתה ליום כ"ז, דכי הדרי ואתו עשרין ותרתין - קיימא לה בתוך ימי זיבתה, וקתני זה וזה אסורין - אלמא דחיישינן לה.													לט:
	עשרין ותרתין - מעשרין ותרתין מנינן, נדה ופתחה - מעשרין וז' מנינן.	וקסבר רב פפא:												לט:
	ממאי? דלמא עשרין ותרתין נמי מעשרין וז' מנינן, דכי הדרי ואתו עשרין ותרתין - קיימא לה בתוך ימי נדותה.	א"ל רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא:												לט:
	וה"נ מסתברא. דאי לא תימא הכי, האי תרנגולתא דרמיא יומא וכבשה יומא, ורמיא יומא וכבשה יומא, וכבשה תרי יומי ורמיא חד יומא, כי הדרה נקטה - כדלקמיה נקטה או כדמעיקרא נקטה? על כרחך כדלקמיה נקטה													לט:
	אלא הא דאמר ר"ל:	א"ל רב פפא:												לט:
	אשה קובעת לה וסת בתוך ימי זיבתה ואין אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה	[ר"ל]												לט:
	אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה	רבי יוחנן:												לט:
	ה"ד?													לט:
	לאו כגון דחזאי ריש ירחא, וחמשא בירחא, וריש ירחא, וחמשא בירחא, והשתא חזאי בחמשא בירחא, ובריח ירחא לא חזאי, וקאמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה - אלמא, מריש ירחא מנינא													לט:
	כגון דחזאי ריש ירחא, וריש ירחא, ועשרין וחמשה בירחא, וריש ירחא, דאמרין דמי יתירי הוא דאתוספו בה.	א"ל: [רב הונא בריה דרב יהושע] לא, הכי א"ר יוחנן:												לט:
	וכן כי אתא רבין וכל נחותי ימא, אמרוה כרב הונא בריה דרב יהושע.	[רבין וכל נחותי ימא]												לט:
	הדרן עלך בנות כותים													לט:



disputants-חולקים- statement-מימרא
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment
O מעשה- story
key-מקרא:

challenge-קושיא- question
 ^ שאלה- question
 ! תירוץ- answer
proof-ראיה- proof

Talmud Navigator

נדה-יוצא דופן	מאן דאמר	כ	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	
מימרא											
יוצא דופן אין יושבין עליו ימי טומאה וימי טהרה, ואין חייבין עליו קרבן.	[ת"ק]									◆	מ.
הרי זה כילוד.	ר"ש:									◆	מ.
כל הנשים מטמאות בבית החיצון, שנאמר (ויקרא ט"ו) דם יהיה זובה בבשרה, אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין עד שתצא טומאתן לחוץ.										■	מ.
היה אוכל בתרומה והרגיש שנודעו אבריו - אוחו באמה ובולע את התרומה.										■	מ.
ומטמאין בכל שהוא, אפילו כעין החרדל ובפחות מכן.										■	מ.
מאי טעמיהו דרבנן. אמר קרא (ויקרא י"ב) אשה כי תזריע וילדה זכר - עד שתלד במקום שהיא מזרעת.	ר' מני בר פטיש:									◆	מ.
ור"ש										ז	מ.
ההיא - דאפילו לא ילדה אלא כעין שהזריעה - אמו טמאה לידה.	[ר"ש]									!	מ.
ור"ש מאי טעמיה?										^	מ.
אמר קרא תלד - לרבות יוצא דופן.	ר"ל: [ר"ש]									!	מ.
ורבנן										ז	מ.
האי מבעי ליה לרבות טומטום ואנדרוגינוס דסלקא דעתך אמינא זכר ונקבה כתיב, זכר ודאי, נקבה ודאית - ולא טומטום ואנדרוגינוס - קמ"ל.	[רבנן]									!	מ.
ורבי שמעון										ז	מ.
נפקא ליה מדתני בר ליואי.	[רבי שמעון]									!	מ.
לבן - לבן מכל מקום, לבת - לבת מ"מ.	דתני בר ליואי:									■ !	מ.
ורבנן										ז	מ.
האי מבעי ליה לחייב על כל בן ובן, ולחייב על כל בת ובת.	[רבנן]									!	מ.
ורבי שמעון										ז	מ.
נפקא ליה מדתני תנא קמיה דרב ששת:	[רבי שמעון]									!	מ.
(ויקרא י"ב) זאת תורת היולדת - מלמד שמביאה קרבן אחד על ולדות הרבה. יכול תביא על לידה ועל זיבה כאחת, אלא יולדת דאכלה דם, ויולדת דאכלה חלב, בחד קרבן תסגי לה? אלא: יכול תביא על לידה שלפני מלאת ועל לידה שלאחר מלאת כאחת - ת"ל זאת.	[תנא קמיה דרב ששת]									■ !	מ.
ורבנן										ז	מ.
אע"ג דכתיב זאת - איצטריך לבן או לבת, סד"א: ה"מ - בתרי עיבורי (דחד הוא נפל), אבל בחד עבורא - כגון יהודה וחזקיה בני ר' חייא, אימר בחד קרבן סגי לה - קמ"ל.	[רבנן]									!	מ.
ומודה רבי שמעון בקדשים - שאינו קדוש. מאי טעמא - גמר לידה לידה מבכור, מה התם - פטר רחם, אף כאן - פטר רחם.	ר' יוחנן:									■	מ.
ולגמר לידה לידה מאדם, מה התם - יוצא דופן, אף כאן - יוצא דופן										ז	מ.
מסתברא, מבכור הוה ליה למילף, שכן אמו מאמו.										!	מ.
אדרבה, מאדם הוה ליה למילף, שכן פשוט מפשוט										ז	מ.
אלא, מבכור הוה ליה למילף, שכן: אם, בהמת קדשים, פגול, נותר, וטמא.										!	מ.
אדרבה, מאדם הוה ליה למילף, שכן: פשוט, זכר, קדוש, במתנה										ז	מ.



disputants- חולקים **statement- מימרא**
challenge- קושיא **question- שאלה**
answer- תירוץ **proof- ראיה**
insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת **story- מעשה**
key- מקרא:

גדה-יוצא דופן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הנך נפישן.												!
תניא דמסייע ליה לר' יוחנן	רב חייה בריה דרב הונא משמיה דרבא:											!
(ויקרא ו') זאת תורת העולה היא העולה - הרי אלו ג' מיעוטיך, פרט לנשחטה בלילה, ושנשפך דמה, ושיצא דמה חוץ לקלעים - שאם עלתה תרד.	ר' יהודה:											!
עולה - אין לי אלא עולה כשרה, מנין לרבות שנשחטה בלילה, ושנשפך דמה, ושיצא דמה חוץ לקלעים, והלן, והיוצא, והטמא, והנותר, ושנשחט חוץ לזמנו וחוצו למקומו, ושקבלו פסולין וזרקו את דמן, והנתנין למעלה שנתנו למטה, והנתנין למטה שנתנו למעלה, והנתנין בחוץ שנתנו בפנים, והנתנין בפנים שנתנו בחוץ, והפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן, מנין? ת"ל - (ויקרא ו') זאת תורת העולה. ריבה תורה אחת לכל העולין - שאם עלו לא ירדו. יכול שאני מרבה את הרובע והנרבע, והמוקצה, והנעבד, ואתנו, והמחיר, והכלאים, והטרפה, ויוצא דופן. ת"ל זאת	רבי שמעון:											!
ומה ראית לרבות את אלו ולהוציא את אלו?												!
אחר שריבה הכתוב ומיעט, אמרת: מרבה אני את אלו - שהיה פסולין בקדש, ומוציא אני את אלו - שלא היה פסולין בקדש.												!
קתני מיהת יוצא דופן דלא, מאי לאו - יוצא דופן דקדשים?												!
לא, יוצא דופן דבכור.	רב הונא בריה דרב נתן:											!
בכור - מפטר רחם נפקא												!
אלא מאי - דקדשים? מאמו אמו נפקא												!
האי מאי? אי אמרת בשלמא דקדשים - היינו דאצריכי תרי קראי, חד - לבהמת חולין דאוליד דרך דופן ואקדשה, וחד - לבהמת קדשים דאוליד דרך דופן, וקסבר ולדות קדשים בהוייתן הן קדושים. אלא אי אמרת דבכור - מפטר רחם נפקא												!
הכי נמי מסתברא, מדקתני הרובע והנרבע והמוקצה והנעבד והכלאים												!
הני מהכא נפקא? מהתם נפקא (ויקרא א') מן הבהמה - להוציא הרובע והנרבע מן הבקר - להוציא את הנעבד מן הצאן - להוציא את המוקצה, ומן הצאן - להוציא את הנוגח.												!
ותו, כלאים, מהכא נפקא? מהתם נפקא - (ויקרא כ"ב) שור או כשב או עז, שור - פרט לכלאים, או עז - פרט לנדמה												!
אלא: אצטריכי תרי קראי, חד - לבהמת חולין, וחד - לבהמת קדשים												!
הכא נמי - איצטריך תרי קראי.												!
המקשה שלשה ימים, ויצא ולד דרך דופן - הרי זו יולדת בזוב	ת"ר: [רבנן]											!
אין זו יולדת בזוב.	רבי שמעון:											!
ודם היוצא משם - טמא	[רבנן]											!
ורבי שמעון מטהר.	רבי שמעון:											!
בשלמא רישא - רבי שמעון לטעמיה, ורבנן לטעמייהו, אלא סיפא - במאי פליגי?												!
כגון שיצא ולד דרך דופן, ודם דרך רחם, ואודא ר' שמעון לטעמיה ורבנן לטעמייהו.	רבינא:											!
הדא - דהיינו רישא, ועוד, משם - מקום ולד משמע	מתקיף לה רב יוסף:											!
כגון שיצא ולד דם דרך דופן, ובמקור מקומו טמא קמיפלגי	אלא אמר רב יוסף:											!
מקור מקומו טמא	מר סבר: [רבנן]											!
מקור מקומו טהור.	ומ"ס: [ר"ש]											!
לדברי המטמא בדם מטמא באשה, לדברי המטהר בדם - מטהר באשה.	ר"ל:											!



disputants- חולקים ♦ **statement- מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
O מעשה-story

■ **ראיה-proof** ■
 ! **תירוץ-answer** !
 ^ **שאלה-question** ^
 ? **קושיא-challenge** ?

מקרא-key:

Talmud Navigator

	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																	
נדה-יוצא דופן	מימרא																		
אף לדברי המטמא בדם - מטהר באשה.	ר' יוחנן:								♦	■	◇			מא:					
ואזדא ר' יוחנן לטעמיה										■				מא:					
מנין שאין אשה טמאה עד שיצא מדוה דרך ערותה - שנאמר (ויקרא כ) ואיש אשר ישכב את אשה דוה וגלה את ערותה את מקורה הערה - מלמד שאין אשה טמאה עד שיצא מדוה דרך ערותה.	דאמר רבי יוחנן משום ר"ש בן יוחי:								■	■	◇			מא:					
מקור שנעקר ונפל לארץ - טמאה שנאמר - (יחזקאל ט"ז) יען השפך נחושתך ותגלי ערותך.	ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה:										■	◇		מא:					
למאי?											^			מא:					
אילימא לטומאת שבעה											!			מא:					
דם אמר רחמנא, ולא חתיכה											⋮			מא:					
אלא לטומאת ערב.											!	◇		מא:					
מקור שהזיע כשתי טיפי מרגליות - טמאה.	רבי יוחנן:											■	◇	מא:					
למאי?												^		מא:					
אילימא לטומאת שבעה												!		מא:					
חמשה דמים טמאין באשה ותו לא												⋮		מא:					
אלא לטומאת ערב.												!	◇	מא:					
ודווקא תרתי, אבל חדא - אימא מעלמא אתיא.													■	מא:					
כל הנשים מטמאין בבית החיצון:														מא:					
הי ניהו בית החיצון?													^	מא:					
כל שתינוקת יושבת ונראת.	ריש לקיש:											!	◇	מא:					
אותו מקום - גלוי הוא אצל שרץ.	א"ל רבי יוחנן:												⋮	מא:					
עד בין השינים.	אלא אמר רבי יוחנן:												!	◇	מא:				
איבעיא להו: בין השינים. כלפנים או כלחורין?													^	מא:					
עד בין השינים, בין השינים עצמן - כלפנים.	ת"ש דתני רבי זכאי:											!	◇	מא:					
מקום דישה.	במתניתא תנא:												■	!	◇	מא:			
מאי מקום דישה?														^	מא:				
מקום שהשמש דש.	רב יהודה:													!	מא:				
בבשרה - מלמד שטמאה בפנים כבחוץ, ואין לי אלא נדה, זבה מנין - ת"ל זובה - בבשרה. פולטת ש"ז מנין - ת"ל יהיה.	תנו רבנן: [ת"ק]													♦	■	◇	מא:		
דיה כבויעלה, מה בויעלה - אינו מטמא עד שתצא טומאה לחוץ, אף היא - אינה מטמאה עד שתצא טומאתה לחוץ.	ר' שמעון:														♦	■	◇	מא:	
וסבר רבי שמעון דיה כבויעלה?																	⋮	מא:	
(ויקרא ט"ו) ורחצו במים וטמאו עד הערב אמר ר' שמעון: וכי מה בא זה ללמדנו? אם לענין נוגע בשכבת זרע - הרי כבר נאמר למטה או איש, אלא מפני שטומאת בית הסתרים היא, וטומאת בית הסתרים אינה מטמאה, אלא שגורת הכתוב הוא	והתניא: [ר"ש]																⋮	◇	מא:



disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **answer-תירוץ** ^ **challenge-קושיא** †
proof-ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

גדה-יוצא דופן	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
לא קשיא, כאן - במשמשת, כאן - בפולטת.											!	◇	מא:
פולטת - תיפוק ליה דהא שמשה											ז		מא:
בשטבלה לשמושה.											!	◇	מא:
למימרא דמשמשת בטומאת ערב סגי לה?											ז		מא:
משמשת - כל שלשה ימים אסורה לאכול בתרומה, שאי אפשר לה שלא תפלוט	והא אמר רבא:										ז	◇	מא:
הכא במאי עסקינן - שהטבילוה במטה.											!	◇	מא:
מכלל דכי קאמר רבא - דאזולה איזי בכרעה וטבלה, דילמא בהדי דקאזולה שדיתא?											ז		מא:
וכי תימא: דילמא אשתייר											!		מב.
אי הכי - חיישינן שמא נשתייר מבעי ליה											ז		מב.
אלא לרבא נמי - שהטבילוה במטה, ולא קשיא, כאן - במתהפכת, כאן - בשאינה מתהפכת.											!	◇	מב.
ורבא אקרא קאי, והכי קאמר: כי כתב רחמנא ורחצו במים וטמאו עד הערב - בשאינה מתהפכת, אבל במתהפכת - כל שלשה ימים אסורה לאכול בתרומה, שאי אפשר לה שלא תפלוט.	[רבא]										!	◇	מב.
פולטת שכבת זרע, רואה הויה או נוגעת הויה? נפקא מינה: לסתור, ולטמא במשהו, ולטמא בפנים כבחוזן.	בעא מיניה רב שמואל בר ביסנא מאביי:										^	◇	מב.
מה נפשך, אי שמיע ליה מתניתין, לרבנן - רואה הויה, ולר' שמעון - נוגעת הויה. ואי לא שמיע ליה מתניתין, מסתברא - נוגעת הויה											ז		מב.
לעולם שמיע ליה מתניתין, ואליבא דרבנן - לא קמיבעיא ליה, כי קא מיבעיא ליה - אליבא דר"ש ולטמא בפנים כבחוזן - לא קמיבעיא ליה, כי קמיבעיא ליה - לסתור ולטמא בכל שהוא, מאי? כי קאמר רבי שמעון דיה ככובעלה - הני מילי לטמוי בפנים כבחוזן, אבל לסתור ולטמא בכל שהוא - רואה הויה, או דילמא - לא שנא?											!	◇	מב.
לעולם לא שמיע ליה מתניתא, והכי קמיבעיא ליה, מדאחמיר רחמנא אבעלי קריין בסיני - רואה הויה, או דילמא: לא גמרינן מסיני, דחדש הוא, דהא זבין ומצורעים דחמירי - ולא אחמיר בהו רחמנא?	איכא דאמרי:										!	◇	מב.
רואה הויה.	א"ל: [אביי]										!	◇	מב.
אתא שיליה לרבא											^		מב.
רואה הויה.	א"ל: [רבא]										!		מב.
אתא לקמיה דרב יוסף											^		מב.
רואה הויה.	א"ל: [רב יוסף]										!		מב.
הדר אתא לקמיה דאביי											○		מב.
כולכו ברוקא חדא תפיתו.	א"ל: [רב שמואל בר ביסנא]										ז	◇	מב.
שפיר אמרי לך, עד כאן לא קאמר ר"ש דיה ככובעלה - אלא לטמא בפנים כבחוזן, אבל לסתור ולטמא בכל שהוא - רואה הויה.	אמר ליה: [אביי]										!	◇	מב.
הגדה, והזבה, והשומרת יום כנגד יום, והיולדת - כולן מטמאות בפנים כבחוזן.	ת"ר:										■	◇	מב.
בשלמא כולהו - לחיי, אלא יולדת, אי בימי גדה - גדה, אי בימי זיבה - זיבה											ז		מב.
לא צריכא - שירדה לטבול מטומאה לטהרה. וכי הא דאמר רבי זירא א"ר חייא בר אשי אמר רב:											!		מב.
יולדת שירדה לטבול מטומאה לטהרה, ונעקר ממנה דם, בירידה - טמאה, בעלייה - טהורה.	[רבי זירא א"ר חייא בר אשי אמר רב:]										!	◇	מב.
בירידה אמאי טמאה? טמאה בלועה היא	רבי ירמיה לר' זירא:										ז		מב.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

נדה-יוצא דופן		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
זיל שייליה לרבי אבין, דאסברית ניהליה, וכרכיש לי ברישיה בי מדרשא.	א"ל: [ר' זורא]											◇	מב.			
אזל שייליה												○	מב.			
עשאוה כנבלת עוף טהור, שמתמאה בגדים בבית הבליעה.	א"ל: [רבי אבין]											!	◇	מב.		
מי דמי? התם - אין לה טומאה בחוץ, הכא - כי נפיק לבראי ליטמי												ז	מב.			
הכא נמי - כשיצא לחוץ.												!	◇	מב:		
אי יצא לחוץ - מאי למימרא?												ז	מב:			
מהו דתימא: מגו דתני טבילה לדם דאיכא גואי - תהני נמי להאי, קמ"ל.												!	◇	מב:		
שמעתין - איריק, אלא יולדת, אי בימי נדה - נדה, אי בימי זיבה - זיבה													ז	מב:		
הכא במאי עסקינן - בלידה יבשתא.													!	◇	מב:	
לידה יבשתא מאי מטמא בפנים כבחוץ איכא?													ז	מב:		
כגון שהוציא וזל ראשו חוץ לפרוזדור, וכדרב אושעיא.													!	מב:		
גזרה שמא יוציא הולד ראשו חוץ לפרוזדור.	דאמר רב אושעיא:												!	◇	מב:	
וכי הוא דאתא לקמיה דרבא אמר ליה: מהו לממהל בשבתא?	[קמיה רבא]												^	◇	מב:	
שפיר דמי.	אמר ליה: [רבא]												!	◇	מב:	
בתר דנפק, אמר רבא: ס"ד דההוא גברא לא ידע דשרי לממהל בשבתא? אול בתריה, אמר ליה: אימא לי איזי, גופא דעובדא היכי הוה? אמר ליה: שמעית ולד דצויץ אפניא דמעלי שבתא, ולא אתיליד עד שבתא.													○	מב:		
האי - הוציא ראשו חוץ לפרוזדור הוא, והוי מילה שלא בזמנה, וכל מילה שלא בזמנה - אין מחללין עליה את השבת.	אמר ליה: [רבא]												!	◇	מב:	
אותו מקום של אשה, בלוע הוי או בית הסתרים הוי?	איבעיא להו:													^	◇	מב:
למאי נפקא מינה														ז	מב:	
כגון שתחבה לה חבירתה כזית נבלה באותו מקום. אי אמרת בלוע הוי - טומאה בלועה לא מטמאה, ואי אמרת בית הסתרים הוי - נהי דבמגע לא מטמא, במשא מיהא מטמא														!	◇	מב:
בלוע הוי	אביי:													!	◇	מב:
בית הסתרים הוי.	רבא:													!	◇	מב:
מנא אמינא לה	רבא:													■	מב:	
אלא מפני שטומאת בית הסתרים היא, וטומאת בית הסתרים לא מטמאה, אלא שגורת הכתוב היא.	דתניא:													■	◇	מב:
למאי נפקא מינה	ואביי													ז	מב:	
חזא ועוד קאמר, חזא - דטומאה בלועה היא, ועוד - אפילו אם תמצי לומר טומאת בית הסתרים היא - אינה מטמאה, אלא שגורת הכתוב היא.	[אביי]													!	מב:	
מקום נבלת עוף טהור, בלוע הוי או בית הסתרים הוי?	איבעיא להו:													^	◇	מב:
למאי נפקא מינה														ז	מב:	
כגון שתחב לו חבירו כזית נבלה לתוך פיו. אי אמרת בלוע הוי - טומאה בלועה לא מטמא. מאי אמרת בית הסתרים הוי - נהי נמי דבמגע לא מטמא, במשא מיהא מטמא														!	מב:	
בלוע הוי	אביי:													!	◇	מב:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדה-יוצא דופן	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ	מב:
בית הסתרים הוי.	רבא:												מב:
מנא אמינא לה	אביי:												מב:
יכול תהא נבלת בהמה מטמאה בגדים אבית הבליעה - ת"ל (ויקרא כ"ב) נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה - מי שאין לה טומאה אלא אכילתה, יצתה זו שטמאה קודם שיאכלנה	דתינא:												מב:
ותיתי בק"ו מנבלת עוף טהור: ומה נבלת עוף טהור, שאין לה טומאה בחוץ יש לה טומאה בפנים, זו שיש לה טומאה בחוץ - אינו דין שיש לה טומאה בפנים?													מב:
אמר קרא בה - בה ולא באחרת.													מב:
אם כן מה תלמוד לומר (ויקרא י"א) והאוכל.													מב:
ליתן שיעור לנוגע ולנושא כאוכל, מה אוכל - בכזית, אף נוגע ונושא - בכזית.													מב:
שרץ בקומטו - טהור, נבלה בקומטו - טמא.	רבא:												מב:
שרץ בקומטו טהור - שרץ בנגיעה הוא דמטמא, ובית הסתרים לאו בר מגע הוא.													מב:
נבלה בקומטו - טמא, נהי דבמגע לא מטמא - במשא מיהא מטמא.													מב:
שרץ בקומטו, והכניסו לאויר התנור - טמא.													מב:
פשיטא													מב:
מהו דתימא: תוכו אמר רחמנא, ולא תוך תוכו, קמ"ל.													מב:
קנה בקומטו של זב, והסיט בו את הטהור - טהור. קנה בקומטו של טהור, והסיט בו את הזב - טמא. מאי טעמא - דאמר קרא (ויקרא ט"ו) וכל אשר יגע בו הזב וידיו לא שטף במים - זהו הסיטו של זב, שלא מצינו לו טומאה בכל התורה כולה, ואפקיה רחמנא בלשון נגיעה, למימרא דהיסט נגיעה כידיו מה התם - מאבראי, אף הכא - מאבראי.	ר"ל:												מב:
אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין וכו'.													מב:
זב דכתיב (ויקרא ט"ו) כי יהיה זב מבשרו - עד שיצא זובו מבשרו. בעל קרי - דכתיב (ויקרא ט"ו) ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע.													מב:
היה אוכל בתרומה והרגיש וכו'.													מב:
אוהז?													מב:
כל האוחז באמה ומשתין כאילו מביא מבול לעולם	והתניא, ר"א:												מב:
במטלית עבה.	אביי:												מב:
אפילו תימא במטלית רכה, כיון דעקר - עקר.	רבא:												מב:
ואביי													מב:
חייש דילמא אתי לאוסופי	[אביי]												מב:
ורבא													מב:
לאוסופי לא חייש.	[רבא]												מב:
למה זה דומה - לנותן אצבע בעין, שכל זמן שאצבע בעין - מדמעת וחוזרת ומדמעת	והתניא:												מב:
כל אחמומי והדר אחמומי בשעתא לא שכיח.	ורבא:												מב:
כל שכבת זרע שאין כל גופו מרגיש בה - אינה מטמאה. מ"ט - שכבת זרע אמר רחמנא - בראויה להזריע.	שמואל:												מב:

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■</p>
--	---

נדה-יוצא דופן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היה מהרהר בלילה ועמד ומצא בשרו חם - טמא	מיתבי:											
במשמש מטתו בחלומו, דאי אפשר לשמש בלא הרגשה.	תרגמא רב הונא:									!		
כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ - אינה מטמאה.	לישנא אחרינא, אמר שמואל:											◊
מאי איכא בין האי לישנא להאי לישנא?											^	
איכא בינייהו: נעקרה בהרגשה ויצאה שלא בהרגשה.											!	◊
מילתא דפשיטא ליה לשמואל מביעיא ליה לרבא											^	
נעקרה בהרגשה, ויצתה שלא בהרגשה, מהו?	דבעי רבא:										^	◊
בעל קרי שטבל ולא הטיל מים, לכשיטיל מים טמא.	ת"ש:										‡	◊
שאני התם - דרובה בהרגשה נפק.											!	
כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ - אינה מזרעת, אורועי הוא - דלא מזרעא, הא תמוי - מטמא, שנאמר (דברים כ"ג) כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה - אפילו קרי בעולם.	לישנא אחרינא, אמר שמואל:											◊
עובד כוכבים שהרהר, וירד וטבל, מהו? אם תמצי לומר בתר עקירה אזלינן, הני מילי - לחומר, אבל הכא דלקולא - לא אמרינן, או דילמא לא שנא?	בעי רבא:											^
תיקו.												■
זבה שנעקרו מימי רגליה וירדה וטבלה, מהו? אם תמצא לומר בתר עקירה אזלינן, הני מילי שכבת זרע, דלא מצי נקיט לה, אבל מימי רגליה דמצי נקיט לה - לא, או דילמא לא שנא?	בעי רבא:											^
תיקו.												■
עובדת כוכבים זבה שנעקרו מימי רגליה, וירדה וטבלה, מהו? אם תמצי לומר בתר עקירה אזלינן אע"ג דמצי נקיט לה, ה"מ - ישראלית דטמאה דאורייתא, אבל עובדת כוכבים זבה, דטמאה דרבנן - לא, או דילמא - לא שנא?	בעי רבא:											^
תיקו.												■
ומטמאין בכל שהן:												■
זב צריך כחתימת פי האמה, שנאמר (ויקרא ט"ו) או החתים בשרו מזובו.	שמואל:											◊
מטמאין בכל שהן	והאנן תנן:											‡
הוא דאמר כרבי נתן												!
זב צריך כחתימת פי האמה, ולא הוודו לו.	דתניא, רבי נתן אומר משום רבי ישמעאל:											!
מ"ט דרבי ישמעאל												^
דאמר קרא או החתים בשרו מזובו.	[רבי ישמעאל]											!
ורבנן												‡
ההוא מבעי ליה לח מטמא, ואינו מטמא יבש.	[רבנן]											!
ורבי ישמעאל												‡
ההוא מרר נפקא.	[רבי ישמעאל]											!
ורבנן												‡

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

נדה-יוצא דופן	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מג:		
ההוא למינא הוא דאתא. זובו - חדא רר בשרו - תרי את זובו תלת, לימד על זב בעל שלש ראיות שחייב בקרבן. או החתים בשרו מזובו טמא - מקצת זובו טמא, לימד על זב בעל שתי ראיות שמטמא משכב ורבי ישמעאל מנינא מנא ליה?	[רבנן]	!											מג:		
נפקא ליה מדרבי סימאי		!											מג:		
מנה הכתוב שתיים - וקראו, טמא, שלש - וקראו טמא, הא כיצד? שתיים - לטומאה, ושלוש לקרבן. ולמאן דנפקא ליה תרווייהו (ויקרא ט"ו) מזאת תהיה טומאתו בזובו, (ויקרא ט"ו) איש איש כי יהיה זב מבשרו מאי עביד ליה?	דתניא, רבי סימאי:	!	■										מג:		
מבעי ליה - עד שיצא מבשרו.		!											מג:		
זובו טמא למה לי?		⚡											מג:		
לימד על הזוב שהוא טמא.		!											מג:		
רב חנילאי משום ר"א בר"ש:	שכבת זרע, לרואה - במשהו, לנוגע - בכעדשה	!											מג:		
והאנן מטמאין בכל שהן תנן											⚡	!	מג:		
מאי לאו - לנוגע?											⚡	!	מג:		
לא, לרואה.											!		מג:		
הומר בשכבת זרע מבשרין. והומר בשרין מבשכבת זרע. הומר בשרין - שהשרץ אין חלוקה טומאתו, מה שאין כן בשכבת זרע. הומר בשכבת זרע - שהשכבת זרע מטמא בכל שהוא, מה שאין כן בשרין.	ת"ש:											⚡	!	מג:	
מאי לאו - לנוגע?												⚡		מג:	
לא, לרואה.												!		מג:	
והא דומיא דשרץ קתני, מה שרץ - בנגיעה, אף שכבת זרע - בנגיעה												⚡		מג:	
שום שרץ קתני, ושום שכבת זרע קתני.	רב אדא בר אהבה:											!		מג:	
ושרץ לא מטמא במשהו?												⚡		מג:	
האברים אין להם שיעור פחות מכזית בשר המת, ופחות מכזית בשר נבלה, ופחות מכעדשה מן השרץ	והא אנן תנן:											⚡	!	מג:	
שאני אבר - דכוליה במקום עדשה קאי, דהא אילו חסר פורתא - אבר מי קמטמאי?												!		מג:	
שכבת זרע דחלוקה טומאתו מאי היא?													⚡	!	מג:
אילימא בין ישראל לדנקרים													!		מג:
ה"נ איכא עכבר דים ועכבר דיבשה												⚡		מג:	
אלא - בין קטן לגדול.												!		מג:	
כתנאי, מנין לרבנות נוגע בש"ז - ת"ל (ויקרא כ"ב) או איש ופליגי תנאי בעלמא, דאיכא דאמרי דון מינה ומינה, ואיכא דאמרי דון מינה ואוקי באתרא. למ"ד דון מינה ומינה מה שרץ - בנגיעה, אף שכבת זרע - בנגיעה - ומינה, מה שרץ - בכעדשה, אף ש"ז - בכעדשה. ולמ"ד דון מינה ואוקי באתרא. מה שרץ - בנגיעה, אף ש"ז - בנגיעה. ואוקי באתרא - מה ש"ז לרואה - במשהו, אף לנוגע - במשהו.	רב פפא:												⚡	!	מג:
ממאי דמאן איש דשרץ קמרי ליה, דילמא מאו איש אשר תצא ממנו שכבת זרע קמרי ליה: ודכ"ע דון מינה ומינה?	רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא:												⚡		מג:
שיילינהו לתנאי, איכא דתני כרב פפא, ואיכא דתני כרב הונא בריה דרב נתן.													!		מג:
תנוקת בת יום אחד - מטמאה בנדה, בת י' ימים - מטמאה בזיבה.														■	מג:



disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** >
story-מעשה O **! תירוץ-answer** ^ **קושיא-challenge** §
! ראייה-proof ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

נדה-יוצא דופן	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מימרא		
תנוק בן יום אחד - מטמא בזיבה, ומטמא בנגעים, ומטמא בטמא מת, וזוקק ליבום, ופותר מן היבום, ומאכיל בתרומה, ופוסל מן התרומה, ונחל ומנחיל, והורגו חייב, והרי הוא לאביו ולאמו ולכל קרוביו מנהגי מילי?		■
אשה - אין לי אלא אשה, בת יום אחד לנדה מנין - ת"ל ואשה.	דת"ר:	! ◇
בת י' ימים לזיבה.		■
מנא ה"מ?		^
אשה - אין לי אלא אשה, בת י' ימים לזיבה מנין - ת"ל ואשה.	דת"ר:	! ◇
תנוק בן יום אחד כו'.		■
מנא הני מילי?		^
(ויקרא ט"ו) איש איש, מה ת"ל איש איש - לרבות בן יום אחד שמטמא בזיבה - דברי רבי יהודה.	דת"ר: [ר"י]	! ◇
אינו צריך, הרי הוא אומר (ויקרא ט"ו) והזב את זובו לזכר ולנקבה לזכר - כל שהוא, בין גדול בין קטן, לנקבה - כל שהיא, בין גדולה בין קטנה. אם כן מה ת"ל איש איש - דברה תורה כלשון בני אדם.	רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא:	! ◇
ומטמא בנגעים.		■
דכתיב: (ויקרא י"ג) אדם כי יהיה בעור בשרו - אדם כל שהו.		! ◇
ומטמא בטמא מת.		■
דכתיב: (במדבר י"ט) ועל הנפשות אשר היו שם - נפש כל דהו.		! ◇
וזוקק ליבום.		■
דכתיב: (דברים כ"ה) כי ישבו אחים יחדיו - אחים שהיה להם ישיבה אחת בעולם.		! ◇
ופותר מן היבום.		■
(דברים כ"ה) ובן אין לו אמר רחמנא - והא אית ליה.		! ◇
ומאכיל בתרומה.		■
דכתיב: (ויקרא כ"ב) ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו, קרי ביה יאכילו בלחמו.		! ◇
ופוסל מן התרומה.		■
(ויקרא כ"ב) וזרע אין לה אמר רחמנא - והא אית לה.		! ◇
מאי איריא זרע? אפילו עובר נמך דכתיב כנעוריה - פרט למעוברת		! ◇
וצריכי, דאי כתב רחמנא וזרע אין לה - משום דמעיקרא חד גופא והשתא תרי גופי, אבל הכא - דמעיקרא חד גופא והשתא חד גופא - אימא תיכול, כתב רחמנא כנעוריה. ואי כתב רחמנא כנעוריה - משום דמעיקרא גופא סריקא והשתא גופא מליא, אבל הכא - דמעיקרא גופא סריקא והשתא גופא סריקא - אימא קראי - אתרוץ, אלא מתניתין, מאי אריא בן יום אחד - אפי' עובר נמך		! ◇
הב"ע - בכהן שיש לו שתי נשים אחת גרושה ואחת שאינה גרושה, ויש לו בנים משאינה גרושה, ויש לו בן יום אחד מן הגרושה - דפוסל בעבדי אביו מלאכול בתרומה, ולאפוקי מדר' יוסי דאמר עובר נמי פוסל, קמ"ל בן יום אחד - אין, עובר - לא.	רב ששת:	! ◇
נוחל ומנחיל.		■
נוחל ממאן - מאביו, ומנחיל למאן - לאחיו מאביו		! ◇

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת < story-מעשה O מקרא-key: </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
---	---

גדה-יוצא דופן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי בעי - מאבוה לירתי ואי בעי - מיניה לירתי										ז		מד:
נוחל בנכסי האם, להנחיל לאחיו מן האב. ודוקא בן יום אחד, אבל עובר - לא. מ"ט - דהוא מיית ברישא, ואין הבן יורש את אמו בקבר להתחיל לאחיו מן האב.	רב ששת:									!		מד:
איני, והא הוה עובדא ופרסם עד תלת פרכוסן										ז		מד:
מידי דהוה אזנב הלטאה דמפרכסת	מר בריה דרב אשי:									!		מד:
לומר שממעט בחלק בכורה.	מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא:									!		מד:
בן שגולד אחר מיתת האב - אינו ממעט בחלק בכורה, מאי טעמא - (דברים כ"א) וילדו לו בעינן	מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא: [בסורא]									■		מד:
בסורא מתנו הכי.										○		מד:
בכור שגולד לאחר מיתת אביו - אינו נוטל פי שנים, מאי טעמא - (דברים כ"א) יכיר בעיני, והא ליכא.	מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא:									■		מד:
והלכתא ככל הני לישני דמר בריה דרב יוסף משמיה דרבא.										■		מד:
וההורגו חייב.												מד: <
דכתיב: (ויקרא כ"ד) ואיש כי יכה כל נפש - מ"מ.												מד:
והרי הוא לאביו ולאמו ולכל קרוביו כחתן שלם.												מד: <
למאי הלכתא?												מד:
לענין אבלות.	רב פפא:									!		מד:
כמאן?										^		מד:
דלא כרשב"ג										ז		מד:
כל ששהה שלשים יום באדם - אינו נפל	דאמר: [רשב"ג]									■		מד:
הא לא שהה - ספק הו?										ז		מד:
הכא במאי עסקינן - דקים ליה שכלו לו חדשיו.										!		מד:
בת שלש שנים ויום אחד מתקדשת בביאה.												מד: ■
ואם בא עליה יבם - קנאה												מד: ■
וחייבין עליה משום אשת איש												מד: ■
ומטמאה את בועלה לטמא משכב תחתון כעליון.												מד: ■
נשאת לכהן - תאכל בתרומה.												מד: ■
בא עליה אחד מן הפסולין - פסלה מן הכהונה.												מד: ■
בא עליה אחד מכל העריות האמורות בתורה - מומתין עליה והיא פטורה.												מד: ■
פחות מכן - כנותן אצבע בעין.												מד: ■
בת ג' שנים מתקדשת בביאה - דברי רבי מאיר	ת"ר: [רבי מאיר]									♦		מד: ■



disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment
 O מעשה- story

מקרא- key:

Talmud Navigator

נדה- יוצא דופן	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מימרא	מאן דאמר	
בת ג' שנים ויום אחד.	חכמים:	◇
מאי בנייהו?		^
ערב ראש השנה איכא בנייהו.	דבי רבי ינאי:	◇ !
ל' יום בשנה חשובין שנה איכא בנייהו.	ר' יוחנן:	◇ !
בת ג' שנים, ואפ' בת שתי שנים ויום אחד מתקדשת בכיאה - דברי רבי מאיר,	מיתניב: [רבי מאיר]	◇ !
בת שלשה שנים ויום אחד.	חכמים:	◇ !
בשלמא לר' יוחנן, כי הוסיף דאיכא תנא דקאמר יום אחד בשנה חשוב שנה, הכי נמי איכא תנא דאמר ל' יום בשנה חשובין שנה. אלא לר' ינאי קשיא קשיא.		◇ !
קשיא.		◇
פחות מכאן כנותן אצבע בעין.		◇
הני בתולין מיזל אולי ואתו, או דלמא אתצודי הוא דלא מתצדי עד לאחר ג'?	איבעיא להו:	◇ ^
למאי נפקא מינה		◇
כגון שבעל בתוך ג' ומצא דם, ובעל לאחר שלש ולא מצא דם. אי אמרת מיזל אולי ואתו - שהות הוא דלא הויה להו, אלא אי אמרת אתצודי הוא דלא מתצדי עד לאחר ג', הא - אחר בא עליה		◇ !
מאי?		◇ ^
ומאן לימא לן דמכה שבתוך ג' אינה חוזרת לאלתר? שמא חוזרת לאלתר, והא אחר בא עליה	מתקף לה רב חייה בריה דרב איקא:	◇ !
אלא נפקא מינה: כגון שבעל בתוך ג' ומצא דם, ובעל לאחר ג' ומצא דם. אי אמרת מיזל אולי ואתו - האי דם בתולין הוא, אלא אי אמרת אתצודי הוא דלא מתצדי אלא עד לאחר ג' - האי דם נדה הוא		◇ !
מאי?		◇ ^
פחות מכאן - כנותן אצבע בעין	רב חסדא: ת"ש:	◇ !
למה לי למתני כנותן אצבע בעין? לתני פחות מכאן - ולא כלום		◇ !
מאי לאו - הא קמ"ל: מה עין - מדמעת וחוזרת ומדמעת, אף בתולין - מיזל אולי ואתי.		◇ !
מעשה ביוסטגני בתו של אסורוס בן אנטונינוס שבאת לפני רבי, אמרה לו: רבי, אשה בכמה ניסת?		◇ ^ O
בת ג' שנים ויום אחד.	אמר לה: [רבי]	◇ ! O
ובכמה מתעברת?		◇ ^ O
בת י"ב שנה ויום אחד.	אמר לה: [רבי]	◇ ! O
אמרה לו: אני נשאתי בשש וילדתי בשבע, אוי לשלש שנים שאבדתי בבית אבא		◇ O
ומי מעברה?		◇
ג' נשים משמשות במוך, קטנה מעוברת ומניקה קטנה - שמא תעבר ותמות, מעוברת - שמא תעשה עוברת סנדל, מניקה - שמא תגמול את בנה וימות. ואיזוהי קטנה - מבת י"א שנה ויום אחד ועד י"ב שנה ויום אחד פחות מכאן, או יתר על כן - משמשת והולכת - דברי ר"מ	והתני רב ביבי קמיה דרב נחמן: [ר"מ]	◇ !
אחת זו ואחת זו - משמשת כדרכה והולכת, ומן השמים ירחמו, שנאמר (תהלים קט"ז) שומר פתאים ה'	חכמים:	◇ !
איבעית אימא: (יחזקאל כ"ג) אשר בשר חמורים בשרם		◇ !

❖ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

גדה וזחטיכ	מאן דאמר	נדדה-יוצא דופן	מימרא
מה	!	ואיבעית אימא: (תהלים קמד) אשר פיהם דבר שוא וימינם ימין שקר.	◊
מה		מעשה באשה אחת שבאת לפני ר"ע, אמרה לו: ר', נבעלתי בתוך שלש שנים, מה אני לכהונה?	◊
מה		כשרה את לכהונה.	◊
מה		אמרה לו: רבי, אמשול לך משל, למה הדבר דומה - לתינוק שטמנו לו אצבעו בדבש, פעם ראשונה ושניה - גוער בה, שלישית - מצצה.	◊
מה		אמר לה: אמר לה: אם כן - פסולה את לכהונה.	◊
מה		ראה התלמידים מסתכלים זה בזה	◊
מה		אמר להם למה הדבר קשה בעיניכם	◊
מה		אמרו ליה: כשם שכל התורה הלכה למשה מסיני, כך פחותה מבת שלש שנים - כשרה לכהונה הלכה למשה מסיני.	◊
מה		ואף רבי עקיבא לא אמרה אלא אחד בה את התלמידים.	◊
מה		בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו - קנאה, ואין נותן גט עד שיגדיל.	■
מה		ומטמא בנדה לטמא משכב תחתון כעליון.	■
מה		ופוסל ואינו מאכיל בתרומה	■
מה		ופוסל את הבהמה מע"ג המזבח, ונסקלת על ידו.	■
מה		ואם בא על אחת מכל העריות האמורות בתורה - מומתין על ידו והוא פטור.	■
מה		ולכשיגדיל, בגט סגי לה?	■
מה	והתניא:	עשו ביאת בן ט' כמאמר בגדול, מה מאמר בגדול צריך גט למאמרו וחליצה לזיקתו, אף ביאת בן ט' - צריך גט למאמרו וחליצה לזיקתו.	◊
מה	רב:	הכי קאמר לכשיגדיל יבעול ויתן גט.	◊
מה		בת אחת עשרה שנה ויום א' - נדרה נבדקין	■
מה		בת שתים עשרה שנה ויום א' - נדרה קיימין, ובודקין כל שתים עשרה.	■
מה		בן שתים עשרה שנה ויום אחד - נדריו נבדקין	■
מה		בן י"ג שנה ויום אחד נדריו קיימין, ובודקין כל שלש עשרה.	■
מה		קודם לזמן הזה, אע"פ שאמרו יודעין אנו לשם מי נדרנו, לשם מי הקדשנו - אין נדרהם נדר, ואין הקדשן הקדש. לאחר הזמן הזה, אע"פ שאמרו אין אנו יודעין לשם מי נדרנו, לשם מי הקדשנו - נדרן נדר והקדשן הקדש.	■
מה		וכיון דתנא בת אחת עשרה שנה ויום א' - נדרה נבדקין, בת י"ב שנה ויום א' נדרה קיימין למה לי?	■
מה		סד"א בודקין לעולם - קמ"ל.	◊
מה		וכיון דתני בת י"ב שנה ויום אחד - נדרה קיימין בודקין כל שתים עשרה למה לי?	■
מה		סלקא דעתך אמינא: הואיל ואמר מר ל' יום בשנה חשובים שנה היכא דבדקנא ל' ולא ידעה להפלות - אימא תו לא ליבדוק, קמ"ל.	◊
מה		ולתני הני תרתי בבי: בת י"ב שנה ויום א' נדרה קיימין, ובודקין כל י"ב, בת אחת עשרה ויום א' נדרה נבדקין למה לי?	■
מה		איצטריך. סד"א: סתמא - בשתים עשרה בעיא בדיקה, באחת עשרה לא בעיא בדיקה. והיכא דחזינון לה דחריפא טפי - מיבדקה באחת עשרה, קמ"ל.	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדה-יוצא דופן	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מה:
קודם הזמן הזה ואחר הזמן הזה למה לי?													מה: ⚡ ◇
סד"א: ה"מ - היכא דלא קאמרי אינהו, אבל היכא דקאמרי אינהו - נסמוך עלייהו, קמ"ל.													מה: ⚡ ◇
אלו - דברי רבי	ת"ר: [רבי]												מה: ⚡ ◇
דברים האמורים בתינוקות - בתינוק אמורים, דברים האמורים בתנוק - בתנוקות אמורים.	ר"ש בן אלעזר:												מה: ⚡ ◇
מ"ט דרבי - דכתיב (בראשית ב) ויבן ה' אלהים את הצלע - מלמד שנתן הקב"ה בינה יתירה באשה יותר מבאיש.	רב חסדא: [רבי]												מה: ⚡ ◇
ואידך													מה: ⚡
ההוא מבעי ליה לכדריש לקיש	[רשב"א]												מה: ⚡
ויבן ה' אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויביאה אל האדם - מלמד שקלעה הקב"ה לחוה והביאה אצל אדם הראשון, שכן בכרכי הים קורין לקלעיתא בנייתא.	דאמר ריש לקיש משום ר"ש בן מנסיא:												מה: ⚡ ◇
ור"ש בן אלעזר מ"ט?													מה: ⚡
מתוך שהתינוק מצוי בבית רבו נכנסת בו ערמומית תהלה.	רב שמואל בר רב יצחק: [רשב"א]												מה: ⚡ ◇
תוך זמן, כלפני זמן או כלאחר זמן?	איבעיא להו:												מה: ⚡ ◇
למאי הלכתא?													מה: ⚡
אי לגדרים													מה: ⚡
לאו כלפני זמן דמיא, ולא כלאחר זמן דמיא.													מה: ⚡
אלא, לעונשין													מה: ⚡ ◇
מאי?													מה: ⚡
תוך זמן - כלפני זמן	רב ור' חנינא:												מה: ⚡ ◇
תוך זמן - כלאחר זמן.	ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי:												מה: ⚡ ◇
וסימניך: (רות ד') וזאת לפניך בישראל.	רב נחמן בר יצחק:												מה: ⚡
אחר זמן הזה, אע"פ שאמר, אין אנו יודעים לשם מי נדרנו, לשם מי הקדשנו - נדריהם נדר והקדשן הקדש	מתיב רב המנונא:												מה: ⚡ ◇
הא תוך זמן - כלפני זמן													מה: ⚡
אימא רישא, קודם הזמן הזה, אע"פ שאמר, יודעים אנו לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו - אין נדריהם נדר, ואין הקדשן הקדש	אמר ליה רבא:												מה: ⚡ ◇
הא תוך זמן - כלאחר זמן													מה: ⚡
ולא היא, רבא קטעי. הוא סבר: רב המנונא ממשנה יתירה קדייק, ואדייק מסיפא - לידוק מרישא, ולא היא.													מה: ⚡
רב המנונא מגופא דמתניתין קא דייק, הא לאחר זמן היכי דמי? אי דלא אייתי שתי שערות - קטן הוא, אלא לאו - דאייתי שתי שערות	[רב המנונא]												מה: ⚡ ◇
וטעמא דלאחר זמן הוא דגמר' לה למילתיה, הא תוך זמן - כלפני זמן.													מל.